Ὑπὸ καθηγητοῦ – ἱερωμένου

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΔΙΑΚΟΠΟΥΝ ΑΙ ΓΕΦΥΡΑΙ ΔΥΣΕΩΣ – ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τὴν 15ην Ἰουνίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος εἶχε τὰ ὀνομαστήρια του. Κλῆρος καὶ λαὸς ἔσπευσε νὰ τοῦ εὐχηθῆ εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν εἶναι ἐπικοινωνιακὸς καὶ δὲν ἔχει τὰ «χαρίσματα» τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου κατὰ τὰς δημοσίας ἐμφανίσεις του. Ἴσως αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν μετέβησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν πολιτικοὶ καὶ ἐκπρόσωποι τῆς τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. Δὲν εἶδον μὲ ἄλλα λόγια ἐκλογικὰ ὀφέλη ὡς συνέβαινεν ἐπὶ μακαριστοῦ Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου ἀπὸ μίαν ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὰ ὀνομαστήρια του καὶ ἐπροτίμησαν νὰ «δραπετεύσουν». Τὸν ἐτίμησαν, ὅμως, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πολλοὶ πιστοὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κληρικοὶ καὶ Μητροπολῖται. Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν διὰ τὸν Ἅγ. Ἱερώνυμον ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἁγίου Σεργίου Παρισίων Ἀρχιμ. Γρηγόριος Παπαθωμᾶς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ πρωτοστατήσῃ, ὥστε νὰ μὴ κατεδαφισθοῦν αἱ γέφυραι ἐπικοινωνίας μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἡ ἔκκλησις αὐτὴ ἔγινε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου. Οὐσιαστικῶς καλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἀλλάξῃ γραμμὴν ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ μὲ δυναμισμὸν τὰ φιλοπαπικὰ βήματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, πιεζομένη ἀπὸ τὴν δυναμικὴν τῆς «Ὁμολογίας Πίστεως», ὑπεχρεώθη νὰ διακηρύξῃ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν εἰς τὴν Κύπρον δὲν θὰ τὴν ἐδέσμευαν. Φαίνεται πὼς ἡ στάσις τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν σημερινὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐνοχλεῖ τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ δι' αὐτὸ αἱ παραινέσεις τοῦ προαναφερομένου καθηγητοῦ – ἱερωμένου. Συμφώνως μὲ ρεπορτὰζ τῶν ὑπευθύνων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πρακτορείου «amen», ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15η Ἰουνίου:

«Σὲ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε σήμερα ὁ ἑσπερινὸς γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος. Ὁ ἑσπερινὸς τελέστηκε χοροστατοῦντος τοῦ ἑορτάζοντος Ἀρχιεπ. Ἱερωνύμου, παρουσία πλήθους Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσώπων πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων, ἐκπροσώπων ἄλλων δογμάτων καὶ ὁμολογιῶν, ποὺ ἑδρεύουν στὴν Ἀθήνα, κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πλήθους πιστῶν.

Στὴν ὁμιλία του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἀναφέρθηκε στοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε τὸν ἑορτασμὸ τῶν Ἁγίων της. Ὅπως εἶπε ἐκτὸς ἀπὸ παιδαγωγικοὺς λόγους, ἡ Ἐκκλησία προχώρησε στὴν ἀπόφαση αὐτὴ προκειμένου α) νὰ τιμήσουμε τοὺς Ἁγίους καὶ τὴ μνήμη τους, καὶ β) νὰ ψηλαφίσουμε τὸ ἔργο τους καὶ νὰ παραδειγματιστοῦμε ἀπὸ αὐτό.

Ἀναφερόμενος στὸ ἔργο τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε ὅτι παραμένει ἕνας "ἄγνωστος" Ἅγιος παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ δογματική του εἶναι ἡ καλύτερη. "Ἴσως γι' αὐτὸ εἶναι παραγνωρισμένος". Ὅπως εἶπε εἶναι ἰδιαίτερα συγκινητικὴ ἡ ὥρα, ποὺ δέχεται τὶς εὐχὲς ὅλων.

"Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη", εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς Ἱεράρχες, τὸν Ἱ. κλῆρο καὶ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς κάλεσε νὰ εὔχονται, "νὰ μᾶς φωτίζει ὅλους ὁ Ἅγ. Ἱερώνυμος, ἰδιαιτέρως ἐμένα ποὺ φέρω τὸ ὄνομά του, σὲ μιὰ ἐποχὴ δύσκολη".

"Τὰ βήματα τῶν λειτουργῶν ὅλων, καὶ τὰ δικά μου, νὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ χρειάζεται ἡ ἐποχὴ μας", εὐχήθηκε ὁλοκληρώνοντας τὴν σύντομη ὁμιλία του ὁ ἑορτάζων Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος.

Ἡ ἐξαιρετικὴ Βυζαν. Χορωδία τοῦ Λυκ. Ἀγγελόπουλου, ποὺ ἀπέδωσε μοναδικὰ ὅλους τοὺς ὕμνους, ἔψαλε στὸ τέλος τὸ Πολυχρόνιο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Τὸν πανηγυρικὸ λόγο τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἁγ.Σεργίου Παρισίων Ἀρχιμ. Γρηγ. Παπαθωμᾶς, ὁ ὁποῖος μίλησε γιὰ τὸν Βίο τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου καὶ τὴν συμβολή του μὲ τὰ πλούσια ἔργα, ποὺ μᾶς ἄφησε παρακαταθήκη. Σημείωσε ὅτι "πρέπει νὰ γίνει ἄνοιγμα διαλόγου μὲ τὴ Δύση ἀληθινὰ καὶ ἀγαπητικὰ καθὼς διανύουμε μιὰ ἐποχὴ κρίσιμη, ὁ Ἅγιος ποὺ σήμερα ἑορτάζουμε τὴν χάρη του, μᾶς τὸ δείχνει ἀπὸ τὰ συγγράμματά του".

Συνέχισε ἀπευθυνόμενος στὸν ἑορτάζοντα Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν "ἡ πατρικότητά σας καθὼς καὶ τὰ χαρακτηριστικά σας εἶναι ἴδια μὲ τοῦ Ἁγίου σας μακαριώτατε, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἡμέρα, σᾶς παρακαλοῦμε γιὰ δύο πράγματα: 1. Νὰ βοηθήσετε ὑπὸ τὴν αἰγίδα σας νὰ μεταφραστοῦν ἔργα τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου καὶ 2. Ἐσεῖς Μακαριώτατε καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ πρωτοστατήσετε, ὥστε νὰ μὴ γκρεμιστοῦν οἱ γέφυρες τῆς ἐπικοινωνίας, ποὺ χάραξε ὁ Ὅσιος Ἱερώνυμος. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Ἱερώνυμους σὲ Ἀνατολὴ καὶ δύση".

Στὸν ἑσπερινὸ παρέστησαν οἱ Μητροπολίτες Ζακύνθου, Μεσσηνίας, Ναυπάκτου, Μαντινείας, Φθιώτιδος, Περιστερίου, Ἠλείας, Λαρίσης, Δημητριάδος, Νικαίας, Βεροίας, Θεσσαλιώτιδος, Σιατίστης, Κορίνθου, Ζιχνῶν, Ξάνθης, Πειραιῶς, Πατρῶν, Καισαριανῆς, Σάμου, Θηβῶν, Ἰλίου, Κηφισίας, Λαγκαδᾶ, ὁ Ἀρκαλοχωρίου, ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ὁ Ζιμπάμπουε, ἔξαρχος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Βελεστίνου, οἱ Ἐπίσκοποι Λαμψάκου, Μαραθῶνος, Ἀβίδου, Φωτικῆς, Ρεντίνης, Ἐλευσίνας, Νεοχωρίου, Τανάγρας, ὁ ἔξαρχος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιμ. Δαμιανός, ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Παπανικολάου καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Πετράκης, Ἀρχιμ. Ἰάκωβος μετὰ τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι καὶ αὐτὴ τὴν χρονιὰ οἱ πολιτικοὶ "ξέχασαν" νὰ παραστοῦν στὸν ἑσπερινὸ ἢ ἔστω νὰ εὐχηθοῦν στὸν ἑορτάζοντα κ. Ἱερώνυμο στὸ ἀνοικτὸ γιὰ ὅλους Ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο. Ὁ μόνος ποὺ ἐμφανίσθηκε ἦταν ὁ δήμαρχος Καλλιθέας Κών. Ἀσκούνης. Λυπηρὸ ἂν θυμηθεῖ κανεὶς πὼς στριμώχνονταν γιὰ νὰ φωτογραφιθοῦν μὲ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπ. Χριστόδουλο, ἀνήμερα τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, προκειμένου προφανῶς νὰ ἔχουν ἐκλογικὰ ὀφέλη.

Μετὰ τὸν ἑσπερινό κλῆρος καὶ λαὸς κατευθύνθηκαν στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ γιὰ νὰ εὐχηθοῦν στὸν Ἀρχιεπίσκοπο».

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς καταρρεύσεως τῆς οἰκονομίας

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΕΠΙ ΤΡΙΕΤΙΑΝ ΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΝΕΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Τὸ χρέος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας

Ἡ Κυβέρνησις ἐπεκτείνει τὴν πολιτικὴν λιτότητος καὶ θυσιῶν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀπαγορευθοῦν αἱ χειροτονίαι νέων Κληρικῶν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ὁ Κρατικὸς Προϋπολογισμὸς δὲν ἀντέχει τὴν μισθοδοσίαν νέων Κληρικῶν. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν φρονοῦμεν ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται ὀφείλουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν χρόνον ἕως τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ νὰ κάμνουν ὅσας περισσοτέρας δύνανται χειροτονίας. Νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ χειροτονίαι θὰ εἶναι ἀπαγορευτικαὶ διὰ τρία ἔτη, διὰ λόγους «περικοπῶν τῆς σπατάλης». Ὑπογραμμίζεται ὅτι διὰ πρώτην φορὰν λαμβάνεται τοιαύτη ἀπόφασις ἀπὸ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ὑπὸ τοῦ Κράτους. Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἀπόφασις προσβάλλει τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία σώζει ψυχὰς καὶ ἔχει μεταβληθῆ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς μεγάλον φιλανθρωπικὸν Ὀργανισμόν. Ἡ ἀπόφασις εἶναι προσβλητική, διότι οὐσιαστικῶς ἐμφανίζει τὴν Ἐκκλησίαν πολυδάπανον ὀργανισμὸν μὲ ὑπερπληθώρα κληρικῶν, τοὺς ὁποίους μισθοδοτεῖ τὸ καταρρέον κράτος. Ἐλπίζομεν ἡ ἀπόφασις νὰ μὴ συνδέεται μὲ ἐκβιαστικὰς μεθοδεύσεις εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μὲ σκοπὸν εἴτε τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἐναπομεινάσης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, εἴτε τὴν ἀγρίαν φορολογίαν της μὲ παράλληλον τερματισμὸν τῆς μισθοδοσίας τῶν Κληρικῶν. Ἡ Κυβέρνησις ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χειροτονίας Κληρικῶν ἐπὶ τριετίαν, θὰ πρέπῃ νὰ λάβῃ μία σειρὰν μέτρων ἐναντίον τῆς σπατάλης τοῦ Κράτους. Ἀπαγορεύει τὰς χειροτονίας κληρικῶν εἰς τὸ ὄνομα τῆς οἰκονομικῆς καταρρεύσεως τοῦ Κράτους, ἀλλὰ ἡ σύνθεσίς της παραμένει μεγάλη, διαθέτει ἑκατομμύρια διὰ δεξιώσεις, διὰ ταξιδάκια ἀναψυχῆς, χρησιμοποιεῖ τὰ πολυδάπανα πρωθυπουργικὰ – ὑπουργικὰ ἀεροπλάνα, πληρώνει δεκάδας συμβούλους ὑπουργῶν καὶ πληρώνει πολλαπλασίως περισσότερα διὰ τὰ κινητὰ των τηλέφωνα, τὴν μετακίνησίν των, τὰ ἔξοδα παραστάσεως των κ.λπ.. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο σημαίνει: 1ον) Νὰ χειροτονήσῃ ἕως τοῦ Σεπτεμβρίου ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους κληρικούς. 2ον) Νὰ διαθέσῃ ἀπὸ τὰ ἀποθεματικά της χρήματα διὰ νέας χειροτονίας, διότι αἱ ἀνάγκαι εἶναι μεγάλαι· ὑπάρχουν νέοι οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν κληρικοί, ἀλλὰ δὲν ἔγιναν εἴτε, διότι οἱ Ἱεράρχαι ἀνέβαλον διὰ ἀργότερον τὴν χειροτονίαν εἴτε, διότι ὑπῆρχον προβλήματα εἰς διαφόρους Ἱερὰς Μητροπόλεις.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«ἀλάθητος».

2. Τὸ τροπάριο τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως δὲν διδάσκει τὴν «ἄσπιλον σύλληψιν»

Ἐκθέσαμε ἁπλοϊκά καί σύντομα τή σχετική διδασκαλία, τήν αἱρετική τοῦ Παπισμοῦ καί τήν ὀρθόδοξη τῆς Ἐκκλησίας, γιά τίς ὁποῖες μπορεῖ κανείς νά βρεῖ πολύ περισσότερα στά δογματικά ἐγχειρίδια Ὀρθοδόξων Θεολόγων καί σέ εἰδικές μονογραφίες. Ἡ σύντομη καί ποιμαντική ἐνασχόλησή μας μέ τό θέμα αὐτό παρακινήθηκε ἀπό σχόλιο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» στό φ. 1819 τῆς 12ης Φεβρουαρίου 2010, στή στήλη «Γεγονότα καί Σχόλια», μέ τίτλο *«Σύλληψις "ἄσπιλος" καί σύλληψις "ἄσπορος"»*. Ἀφορμή τοῦ σχετικοῦ σχολίου, ἦταν ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη ἀπό ἀναγνώστη, μήπως κακῶς ἀπορρίπτουμε τό παπικό δόγμα περί *«ἀσπίλου συλλήψεως»* τῆς Θεοτόκου, ἀφοῦ στό τρίτο (3) κάθισμα τοῦ ὄρθρου τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως γίνεται λόγος γιά Γέννηση μέ ἄσπορη σύλληψη. Μπορεῖ πράγματι κανείς, ἄν δέν προσέξει καλά τό κείμενο τοῦ τροπαρίου, νά προβληματισθεῖ καί νά ἀπορήσει γιά τό νόημά του.

Τό ἴδιο ἐρώτημα ὑπεβλήθη εἰς τόν γράφοντα σχεδόν κατά τήν αὐτή περίοδο, ἴσως καί ἀπό τό ἴδιο πρόσωπο, πού ἤθελε φαίνεται νά διασταυρώσει καί νά ἀσφαλίσει τήν ἀπάντηση, ὥστε νά μή ὑπάρχουν ἀμφιβολίες καί ἐπιφυλάξεις. Σπεύδουμε πάντως νά ποῦμε ὅτι, ἄν ὄντως τό τροπάριο αὐτό ἐδίδασκε τήν *«ἄσπιλον σύλληψιν»*, θά τό εἶχαν ἤδη ἐντοπίσει οἱ παπικοί θεολόγοι καί θά εἶχαν μέ αὐτό πλουτήσει τό ὁπλοστάσιό τους ἐναντίον ὅσων ἀπορρίπτουν τό αἱρετικό τους δόγμα, ἰδιαίτερα ἐναντίον ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων, λέγοντας ὅτι οὔτε τά κείμενα τῆς λατρείας μας δέν προσέχουμε. Τό ἔχουν κάνει αὐτό, ἰδιαίτερα ὁ γνωστός παπικός θεολόγος M. Jugie, ἐπικαλούμενοι Ἁγίους Πατέρες, τῶν ὁποίων ὅμως τά χωρία κακοποιοῦν καί παρερμηνεύουν. Πάντως τό ἐν λόγῳ τροπάριο, ἐξ ὅσων γνωρίζουμε, δέν τό ἐπικαλέσθηκαν, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι δέν ὑποστηρίζει τήν *«ἄσπιλον σύλληψιν»*. Ἄν τήν ὑπεστήριζε, εἶναι σχεδόν βέβαιο ὅτι θά τό εἶχαν ἤδη χρησιμοποιήσει.

Ἄς δοῦμε ὅμως τό τροπάριο τί λέγει καί ποιό εἶναι τό θεολογικό του νόημα·

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τήν ὡραιότητα

Ἐν τῇ Γεννήσει σου σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν συνέδραμε Θεοτόκε. Πῶς γάρ ἡ ἀπείρανδρος βρεφοτρόφος ἁγνεύουσα; Πῶς δέ ἡ μητρόθεος νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σύν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τό πρόβλημα δημιουργεῖ ἡ ἀρχική φράση *«Ἐν τῇ Γεννήσει σου»* καί ἰδιαίτερα ἡ γενική *«σοῦ»*, ἡ ὁποία ὅμως, ὅπως διδασκόμασταν ἀπό τό Συντακτικό, δέν εἶναι ὑποκειμενική ἀλλά ἀντικειμενική· δέν πρέπει δηλαδή νά ἑρμηνευθεῖ *«ὅταν γεννήθηκες»*, ἀλλά *«ὅταν γέννησες»*. Ἐννοεῖται, δηλαδή, ἐδῶ *«Ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Υἱοῦ σου»*· ὅταν γέννησες τόν Υἱόν σου, τόν Χριστό, καί ὄχι *«ὅταν γεννήθηκες ἐσύ»* ἀπό τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα. Ἡ ἀναμφίβολη αὐτή ἑρμηνεία ἐνισχύεται ἀπό τήν ἀκολουθοῦσα προσδιοριστική φράση *«σύλληψις ἄσπορος»*, ἡ ὁποία παραπέμπει σαφῶς στήν γέννηση ὄχι τῆς Θεοτόκου ἀπό τούς Ἰωακείμ καί Ἄννα, ὅπου ὑπῆρχε σπορά, ἀλλά στήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Θεοτόκο, ἡ ὁποία ἦταν ἄνευ σπορᾶς, *«ἄσπορος»*, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Οὐδείς μέχρι τώρα, οὔτε οἱ παπικοί, ἐτόλμησε νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἡ Γέννηση τῆς Παναγίας ἀπό τούς γονεῖς της ἦταν ἄσπορος. Ἑπομένως τό *«Ἐν τῇ Γεννήσει σου σύλληψις ἄσπορος»* ἑρμηνεύεται· *«Κατά τήν Γέννηση τοῦ Υἱοῦ σου ἡ σύλληψη ἦταν ἄσπορος»* καί ὄχι *«Κατά τήν ἰδική σου γέννηση ἡ σύλληψη ἦταν ἄσπορος»*. Τό ἀπολυτίκιο τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Προπατόρων, κατά τήν δεύτερη πρό τῶν Χριστουγέννων Κυριακή, λέγει σαφῶς ὅτι ἡ Παναγία ἐγεννήθη *«ἐκ σπέρματος»* τῶν γονέων της, ἐνῶ ἡ ἴδια ἐγέννησε τόν Χριστόν ἀσπόρως. *«Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν ὑπάρχει καρπός εὐκλεής ἡ ἀσπόρως τεκοῦσα σε»*. Στό γνωστό ἐπίσης δοξαστικό Θεοτοκίο τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ α΄ ἤχου λέγεται ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐσπάρη ἀπό ἀνθρώπους· *«Τήν παγκόσμιον δόξαν τήν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν καί τόν Δεσπότην τεκοῦσαν»*.

Καί ἡ συνέχεια τοῦ καθίσματος τῆς Κοιμήσεως ἀναφέρεται στήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τῆς Θεοτόκου. Ἀφοῦ κάνει λόγο γιά τό διπλό θαῦμα τῆς ἀσπόρου συλλήψεως καί τῆς ἀφθάρτου νεκρώσεως ἐπεξηγεῖ μέ τό *«γάρ»*· «Πῶς γάρ ἡ ἀπείρανδρος βρεφοτρόφος ἁγνεύουσα;». Δηλαδή· *«Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐσύ πού δέν γνώρισες ἄνδρα (ἀπείρανδρος) καί εἶσαι ἁγνή, νά τρέφεις μέ τό γάλα σου ἕνα βρέφος;»*.

Δέν ὑπάρχει ἑπομένως καμμία ἀμφιβολία ὅτι τό ἐν λόγῳ κάθισμα δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τό δόγμα τῆς *«ἀσπίλου συλλήψεως»* τῶν Παπικῶν. Ἀναφέρεται στήν μόνη ἄσπιλη καί ἄσπορη σύλληψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο ἐγέννησεν ἡ Θεοτόκος ὑπερφυῶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἐγκαινιάζοντας ἔτσι καί τήν πνευματική γέννηση ὅλων τῶν πιστῶν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου μέσα στήν κολυμβήθρα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος.

ΤΗΝ ΕΚΠΟΡΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΡΙΖΩΝ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βολές τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου. Οἱ πρόσφατες ἀποφάσεις τοῦ λεγομένου Εὐρ. Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διά τήν ἀποκαθήλωση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί τήν ἀπαγόρευση τοῦ θρησκευτικοῦ ὅρκου μέ τό κακόπιστο καί παραπλανητικό ἐπιχείρημα τῆς δῆθεν προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἀποδεικνύουν τα ἀνωτέρω, ὅταν κυρίως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπιμελῶς ἀποκρύπτονται καί σημαντικαί ἐξελίξεις ἀπό τά Μ.Μ.Ε. καί παραμένουν στήν ἀφάνεια, διά νά "προστατευθοῦν" οἱ βυσσοδομοῦντες κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διαστρεβλωταί τῆς ἀληθείας.

Ἕνα τέτοιο γεγονός, πού ἀπεκρύβη ἀπό τά ΜΜΕ, εἶναι ἡ ἐδῶ καί 2 χρόνια προσέγγιση καί συζήτηση, πού ἔχει δρομολογηθεῖ ἀνάμεσα στήν Εὐρωπαϊκή Μασωνία καί τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωσι. Στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ 2008 ἀντιπροσωπεία Μασόνων μέ ἐπί κεφαλῆς τόν Μ. Διδάσκαλο τῆς Μ. Στοᾶς τῆς Γαλλίας Ζάν Μισέλ Quillardet ἔγινε δεκτή ἀπό τόν Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, τόν Πρόεδρο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς. Στή συνάντηση αὐτή οἱ τέκτονες ἰσχυρίστηκαν ὅτι δῆθεν ἡ Μασονία διεμόρφωσε τίς ἀξίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου καί ὅτι δῆθεν ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ἡ δημοκρατία καί οἱ ἀτομικές ἐλευθερίες, οἱ βασικές ἀξίες τοῦ Διαφωτισμοῦ, τῆς Ἀναγεννήσεως καί τοῦ Οὐμανισμοῦ ὀφείλονται στόν Τεκτονισμό καί πρέπει νά διαφυλαχθοῦν ἀπό κάθε ἀπόπειρα ἐπιστροφῆς τοῦ δῆθεν θρησκευτικοῦ φονταμενταλισμοῦ. Ἀπαίτησαν ἀπό τήν Ε.Ε. νά ἀποτελέσουν οἱ βασικές Ἀρχές τοῦ Τεκτονικοῦ "ἰδεώδους" τόν γνώμονα τῶν ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων τῶν χωρῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς οἰκογένειας καί νά ἐξαρθοῦν οἱ προχριστιανικές ρίζες τῆς Εὐρώπης, πού ἀναφέρονται στόν ἀρχαῖο Ἑλληνικό καί Ρωμαϊκό Πολιτισμό. Οἱ Γάλλοι Μασόνοι, πού ἡγοῦνται αὐτῶν τῶν συντονισμένων κινήσεων, ὀργάνωσαν διεθνεῖς Μασονικές συναντήσεις τό 2008 καί 2009 στήν Ἑλλάδα καί τήν Τουρκία, ἐνῶ τό 2010 ἡ διάσκεψη θά γίνη στήν Πορτογαλία. Κατά τήν συνάντηση μέ τόν Πρόεδρο τῆς ΕΕ συνεφωνήθη νά παραχωρηθῇ θέσις μόνιμης ἀντιπροσωπείας τῆς Μασονίας στίς Βρυξέλλες, ὅπως δήλωσε ὁ προαναφερόμενος Μ. Διδάσκαλος τῆς Μ. Στοᾶς τῆς Γαλλίας στήν Βελγική Ἐφημερίδα Le Soir: "Οἱ τεκτονικές δυνάμεις πρέπει νά ἀγωνισθοῦν ὑποστηρίζοντας τήν σημασία τοῦ κοσμικοῦ κράτους καί τήν κατάλυση τῆς ὅποιας θρησκευτικῆς ἐπιρροῆς". "Διά τόν λόγον αὐτόν", τόνισε ὁ Γάλλος Ἀρχηγός τῆς Μασονίας, "Ἐνδιαφερόμαστε νά ἀνοίξωμε ἕνα Γραφεῖο στίς Βρυξέλλες, γιά νά ἀντιμετωπίσωμε τήν ἐπίδραση τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων στούς Εὐρωπαϊκούς θεσμούς". Ὑπεστήριξε ἀκόμη: "παρά τίς ἀντιδράσεις, πού ὑπάρχουν, σύντομα ἡ Τεκτονική σκέψις θά κατοχυρώσῃ τήν ἐλεύθερη σκέψη στά Εὐρωπαϊκά Ἱδρύματα" καί συμπλήρωσε: "Τό πρῶτο μας καθῆκον εἶναι νά προωθήσουμε τήν ἔννοια τοῦ Εὐρωπαίου πολίτη, ἄσχετα ἐάν εἶναι Ἑβραῖος, Χριστιανός, ἑτερόφυλος, ὁμοφυλόφιλος ἤ ὁτιδήποτε ἄλλο". Τό σημαντικό εἶναι ὅτι σέ ὅλα τά ἀνωτέρω συμφώνησε πλήρως ὁ Πρόεδρος τῆς Ε.Ε. ἐξαίροντας μάλιστα τήν δῆθεν διαχρονική προσήλωση καί συμβολή τῆς Μασονίας στίς ἀνθρώπινες ἀξίες τήν ἐλευθερία καί τήν δικαιοσύνη μέ τρόπο δῆθεν ἀδογμάτιστο καί δῆθεν εἰρηνικό. Συμφώνησε ἐπίσης καί στό αἴτημα τοῦ Γάλλου ἀρχηγοῦ τῆς Μασονίας γιά τήν προώθηση τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί Κράτους στίς Εὐρωπαϊκές χῶρες καί τόν ὑπερτονισμό τῶν προχριστιανικῶν καταβολῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου.

Τό πραγματικό γεγονός, πού καταγγέλλεται ἀνωτέρω, ἑρμηνεύει σαφῶς τήν φορά τῶν πραγμάτων, ἐφ' ὅσον εἶναι πασίδηλον ὅτι ὁ κρυπτογραφικά ἀναφερόμενος Θεός τῆς Μασονίας, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐσωτερική βιβλιογραφία τῶν στοῶν, ὁ Ἑωσφόρος, ἀπό καταβολῆς κόσμου ἀγωνίζεται ὡς ἀνθρωποκτόνος νά δολοφονήσῃ τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Συνεπῶς δέν πρέπει νά ἐκπλησσώμεθα διά τήν μεθοδική ἀπομείωσι τῶν Χριστιανικῶν ἀξιῶν καί δομῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν, ἀλλά ἀντιθέτως νά ἀναλάβωμεν ὁ καθείς εἰς τόν τομέα του ἐκστρατείαν ἀποκαλύψεως τῶν σχεδιαζομένων, διότι μόνον τό ἄπλετον φῶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ ζῶντος Θεοῦ θά κατακαύσουν τόν ἱστόν τῆς σιωνιστικῆς ἑωσφορικῆς ἀράχνης, πού στήνεται τώρα ἔντονα στήν Εὐρωπαϊκή Ἤπειρο.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

«ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

QUE δὲν νομίζω ὅτι εἶναι κώλυμα».

Ἀλλὰ ὡς ὀρθῶς ἤδη παρετηρήθη εἰς τὸν Παναγιώτατον «Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ δύο αἰώνων ἐνωρίτερον ἐμακροθύμει ἀναμένουσα σεβασμὸ ἀπὸ τὴν παραπαίουσαν Ρώμην πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὅτι ἡ προσθήκη εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ναὶ μὲν ἐφέρετο ὡς διδασκαλία ἀόριστος τῶν Παπῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ὁριστικοποιηθῆ, οὐ μὴ ἀλλὰ καὶ ἐνηλλάσσετο μὲ τὸ ἀκαινοτόμητον. Ὅτι ἀξίωσις πρωτείου ἐπεδιώκετο μέν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπεβλήθη. Ὅτι τὸ ἀλάθητον δὲν ὑπῆρχε. Ὅτι τόσαι λειτουργικαὶ καινοτομίαι δὲν ὑφίσταντο, ἀλλ' εἰσήχθησαν μετὰ τὸ σχίσμα. Ὅτι παραφθοραὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις, ὡς ἐγένετο ἀργότερον δὲν ὑπῆρχον. Ὅτι ἐκλείψαντος τοῦ λόγου Οἰκονομίας, καὶ ἐφαρμοσθέντων τῶν Ἱ. Κανόνων, ἡ Ἐκκλησία ἔκτοτε δὲν «ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς Οἰκονομίας, πολλῷ μᾶλλον ὅτε ἡ Ρώμη ἐστερώθη εἰς τὰς αἱρετικὰς δοξασίας της, πρᾶγμα βεβαιωθὲν τόσον ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀποτυχούσας ἀποπείρας πρὸς ἕνωσιν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις μεγάλων Τοπικῶν Συνόδων…

Μετὰ τὸ σχίσμα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης μετεβλήθη εἰς ἕνα στυγνὸν Καισαροπαπισμόν, μὲ Σταυροφορίας, Ἱ. Ἐξέτασιν, μὲ φιλοσοφίαν ἀντὶ θεολογίας, μὲ σαρκικότητα ἀντὶ πνευματικότητος, μὲ ἐγκοσμιότητα, ἀντὶ ὑπερβατικότητος. Σήμερον ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι ἡ πρὸ τοῦ σχίσματος πρεσβυτέρα Ρώμη» (Ἐφημ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», Δεκέμβριος 1968, σελ. 1).

Ἐπίσης ὁ Ἀρχιμ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς διὰ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα λέγει τὰ ἑξῆς: «Τὸ δόγμα περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα εἶναι ὄχι μόνον αἵρεσις, ἀλλὰ παναίρεσις. Διότι καμμία αἵρεσις δὲν ἐξηγέρθη τόσον ριζοσπαστικῶς καὶ τόσον ὁλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ παπισμὸς διὰ τοῦ δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα–ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι φεῦ, ἡ πλέον φρικτὴ ἐξορία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν γῆν, νέα προδοσία τοῦ Χριστοῦ, νέα Σταύρωσις τοῦ Κυρίου, μόνον οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ξυλίνου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ παπικοῦ οὐμανισμοῦ.» (""Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος", σελ. 159).

Ὁ Πατριάρχης ἐν τῇ σπουδῇ του νὰ γίνῃ μία βεβιασμένη ἕνωσις τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὴν πανσπερμίαν τῶν αἱρετικῶν φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ κατηγορῇ καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας τοὺς διεφυλάξαντας τὴν ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον ὡς ὑποκριτάς: «Θέλομεν ἕνωσιν ἢ δὲν θέλομεν; κ.λπ.».

Ὥστε ὑποκριταὶ ἦσαν ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ ὁποῖος τόσον σφοδρῶς κατεπολέμησε τὸ FILIOQUE, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ ὁ σοφὸς διδάσκαλός του Ἰωσὴφ Βρυέννιος, ὁ Γεννάδιος Σχολάριος ὁ πρῶτος μετὰ τὴν ἅλωσιν Πατριάρχης, ὁ Ἱερεμίας ὁ Τρανὸς ἢ οἱ προσφάτως ἀνακηρυχθέντες καὶ ἐπισήμως ὡς Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ Νεκτάριος Πενταπόλεως;

Τὸ ἀντορθόδοξον κήρυγμα τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ κορυφαίου αὐτῶν Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ἀποτελεῖ ἐκθεμελίωσιν αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς ὀρθότατα γράφει ὁ Ἀρχιμ. Σπυρίδων Μπιλάλης, εἰς τὸ νέον βιβλίον του "Ἡ οἰκουμενικὴ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας". Ἰδοὺ καὶ ἡ σχετικὴ περικοπή:

«**Ἡ "νεοπατερικὴ δυναμικὴ θεολογία" τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ἀποτελεῖ ἐκθεμελίωσιν αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας.** Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ἐσχάτως, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονία των: "Εἶμαι σαφῶς κεκηρυγμένος ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ ἀφοῦ χειροτονηθοῦν. Δὲν εἶναι κώλυμα γάμου ἡ χειροτονία... Εἰς μίαν κληρικολαϊκὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς τὸ εἴχαμεν ἀποφασίσει καὶ θὰ τὸ εἶχα λύσει τὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα, ἐκλήθην ἐδῶ". Ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὁ ΣΤ΄ Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπαγορεύει εἰς ὑποδιάκονον, διάκονον, καὶ πρεσβύτερον "μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ χειροτονίαν, ἔχειν ἄδειαν γαμικὸν ἑαυτῷ συνιστᾶν συνοικέσιον, εἰ δὲ τοῦτο τολμήσοι ποιῆσαι, καθαιρείσθω. Εἰ δὲ βούλοιτο τὶς τῶν εἰς Κλῆρον προερχομένων, γάμου νόμῳ συνάπτεσθαι γυναικί, πρὸ τῆς τοῦ ὑποδιακόνου ἢ διακόνου ἢ πρεσβυτέρου χειροτονίας τοῦ πραττέτω". Ἡ "νεοπατερικὴ δυναμικὴ θεολογία", ἐκθεμελιοῦσα τὰ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὁρισθέντα, κηρύσσεται ἀπεριφράστως ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν μολονότι οὗτος συνεπάγεται καθαίρεσιν. Φαίνεται ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ θεολογία στοιχεῖ εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ Λουθήρου, τοῦ ἀπορρίψαντος τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νυμφευθέντος μετὰ τὴν χειροτονίαν του. Ὁ "νεοπατερισμός" τῶν οἰκουμενιστῶν εἰσηγεῖται καὶ "κοινὸν ποτήριον", ἄνευ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν αἱρετικῶν ρωμαιο-καθολικῶν. Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ "νεοπατερικὴ δυναμικὴ θεολογία", περιφρονοῦσα τὰ θεῖα Δόγματα καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, σπεύδει νὰ ρίψῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀπορροφητικὴν χοάνην τοῦ παμφάγου παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ. Εἶναι τοιαύτη ἡ περιφρόνησις τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν πρὸς τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὥστε ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας διεκήρυξεν, ὁ ἡ δεινὴ αἵρεσις τοῦ FILIOQUE, ἡ διαστρέφουσα τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ χαρακτηρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου "βλάσφημος καὶ θεομάχος φωνή", δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν: ""Ὅσον διὰ τὸ FILIOQUE δὲν νομίζω, ὅτι ἀποτελεῖ κώλυμα", ἐδήλωσεν».

Αἱ ὅλαι ὅμως αὗται —καὶ πολλαὶ ἄλλαι, τὰς ὁποίας, ἐλλείψει χρόνου παραλείπω— ἀβαρίαι περὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ κανονικὴν τάξιν καὶ Κυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἶναι κανονικῶς κολάσιμοι καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰσέτι παραμένει εἰς τὸν θρόνον του.

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς γράφει, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Ἐμμανουήλ, πρώην ΚΩ, εἰς τὸ ἔργον "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ", τόμ. Β΄, Ἐν Ἀθήναις 1965, σελ.11.: «Εἰς τὸ ἁμάρτημα "Ἀβαρίαι περὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν" ὑπόκεινται ..../δ/ ὅσοι περιπτυσσόμενοι ἀλλοφύλους, ἀλλοθρήσκους, αἱρετικούς, σχισματικούς, μειοῦσι τὸ κῦρος τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποχρωματίζουσι τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ὠθοῦσιν εἰς ἐξέγερσιν, εἰς σκάνδαλον, εἰς ἀποστασίαν χριστιανοὺς ὀρθοδόξους», ὅπως δηλαδὴ πράττει καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας. Ἰδοὺ καὶ ὁ κανονισμὸς τοῦ ἁμαρτήματος αὐτοῦ: **«Στέρησις τῶν χαρίτων τῆς Ἐκκλησίας εἰς περιπτώσεις ἐξάλλων, αὐτόχρημα ἀφηνιαστικῶν περιπτύξεων, ὑπὸ διάφορα προσχήματα, πρὸς ὑπονομευτὰς τῆς Ὀρθοδοξίας».**

Καὶ πράγματι. Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μέχρι στιγμῆς διέπραξε εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου αὐτῆς ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶναι μέγα καὶ ἀνυπολόγιστον.

Ὁ ἀείμνηστος Φώτιος Κόντογλου διετήρει ἀλληλογραφίαν μαζί του καὶ μὲ τὸν Μητροπολίτην Δέρκων Ἰάκωβον. Τοὺς ἔγραψε πολλὰς ἐλεγκτικὰς ἐπιστολὰς μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως συγκρατηθοῦν. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν ἰδοὺ τί γράφει προσωπικῶς εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν: «Ἡ ἐπιθυμία τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῶν σὺν ὑμῖν νὰ ὑποταχθῇ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸν Πάπαν καὶ ἡ ἐκ μέρους σας ἀνεξήγητος σπουδή, ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μας ἀφάτου θλίψεως καὶ ἀθυμίας. Τὰ ὦτα μας ἀκόμη συρίζουν ἀπὸ τὸ φρικτὸν τοῦτο ἄκουσμα…» (βλ. πλήρη τὴν ἐπιστολὴν εἰς «Ο.Τ.», Ἀπρίλιος 1965).

Ἤδη ἔχομεν διαιρεθῆ ἐν Ἑλλάδι εἰς ἐνωτικοὺς καὶ ἀνθενωτικούς. Καὶ πολλοὶ ἀδελφοί μας ὀρθόδοξοι νεοημερολογῖται σκανδαλισθέντες ἀπὸ τὸ ἀντορθόδοξον κήρυγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ προσεχώρησαν εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας, ὅπως ἔγραψεν καὶ ὁ Σεβ. Μηθύμνης κ. Ἰάκωβος, εἰς ἀναφορὰν του πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον.

Ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ σθεναρὰ ἀντίδρασις καὶ ἄμεσος καταδίκη τῆς προδοτικῆς γραμμῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ ἐπιτευχθῇ τὸ σχέδιον διὰ μίαν ἕνωσιν / ὅπως–ὅπως, τότε θὰ ἐφαρμοσθοῦν πλήρως διὰ τὸν Πατρ. Ἀθηναγόραν καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ οἱ λόγοι τοῦ στύλου τῆς Ὀρθοδοξίας Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ: **«Οἱ τιμηθέντες καὶ ὑψωθέντες, ὑπὲρ ἀξίαν ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἠτίμασαν αὐτὴν καὶ ἠχρείωσαν, τοῖς εἰς πολλῶν χρόνων ἀποκεκομμένοις καὶ σεσηπομένοις καὶ μυρίοις ἀναθέμασιν ὑποκειμένοις αὐτὴν καταμίξαντες καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινωνίας τὴν ἄσπιλον τοῦ Χριστοῦ νύμφην σπιλώσαντες».**

Διὰ τοῦτο πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι ἰδιαίτατα εἰς τὰς τραγικὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμέρας μας «δεῖ τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεὸν ἔργοις αὐτοῖς γενναίως παρατετάχθαι, καὶ πάντα κίνδυνον ἑτοίμους εἶναι παθεῖν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας» (αὐτόθι).

Διὰ πάντα ταῦτα λυποῦμαι βαθύτατα, διότι καλοῦμαι εἰς ἀπολογίαν ἐπὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκδήλωσις ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Δυστυχῶς, **εἶναι κοινὴ συνείδησις πλέον, ὁ Παναγ. Οἰκουμ. Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, δι' ὅσων λέγει, γράφει καὶ πράττει κατωλίσθησεν εἰς αἵρεσιν καὶ ἀπεστάτησεν ἐκ τῆς μακραίωνος Παραδόσεως τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁποίαν τόσοι ἅγιοι ἀγῶνες διεξήχθησαν καὶ τόσον αἷμα ἐνδόξων μαρτύρων ἔρρευσε.**

Τὴν πίστιν αὐτὴν συμμερίζονται ἱκανοὶ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποικιλοτρόπως διαμαρτυρηθέντες, καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν διέκοψαν ἤδη καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ. Ἐπίσης ὅλαι σχεδὸν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου. Ἀλλὰ καὶ διαπρεπεῖς Καθηγηταὶ Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ δημοσίᾳ διεκήρυξαν τὰς πεποιθήσεις των περὶ τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀντορθοδόξων δηλώσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι ἀποτελεῖ ἀντικανονικὴν ἐνέργειαν καὶ κανονικῶς κολάσιμον νὰ προβαίνῃ ὁ Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας ὅλως αὐτοβούλως καὶ ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς ἐνεργείας ἀνατρεπούσας παράδοσιν αἰώνων, ὡς τοῦτο ἄλλως τε διεκήρυξε καὶ ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χρυσόστομος.

Καταθέτω δὲ ἐν φωτοτυπίᾳ καὶ ἐπιστολὰς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Διονυσίου, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτος κατεδίκαζε ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως τὰς ἀπαραδέκτους ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ ἐδικαιολόγει μοναχὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου ἀποχωρήσαντα ἐκ τῆς μετανοίας του διὰ λόγους συνειδήσεως. Διότι δὲν ἱκανοποιεῖτο ἁπλῶς μὲ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου, ἡ ὁποία εἶχε συντελεσθεῖ. Ἀλλὰ ἐσκανδαλίζετο, διότι ἡ Ἱ. Μονή του εἶχε κοινωνίαν μὲ συνεχίζοντας τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ὁ ἀείμνηστος Τρίκκης Διονύσιος:

«Καὶ ἡ ἰδική μου ἡ ψυχὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχίας διὰ τὸ ταξείδιον τοῦ Πατριάρχου εἰς Ρώμην. Καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως πέσῃ εἰς καμμίαν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν παγίδα. **Νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὅμως κανεὶς εἶναι ἀδύνατον.** Τὸ "καλογερικὸν πεῖσμα" εἶναι γνωστόν. Τὸ εἶπε καὶ τὸ κάμνει. Εὔχομαι νὰ μὴ θρηνήσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἔτι περισσότερον θὰ διευρύνουν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία χωρίζει τοὺς ὑγιῶς σκεπτομένους ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μας» (5–10–67).

«Ἐλυπήθην διὰ τὴν δοκιμασίαν σας. Ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι ζήτημα συνειδήσεως δὲν θὰ πρέπῃ νὰ σᾶς λυπῇ καὶ στενοχωρῇ. Ἕνα εἶναι κακόν, ἡ ἁμαρτία. Τὰ ἄλλα ὅλα καὶ οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ ἀσθένειαι καὶ αἱ δοκιμασίαι εἶναι ἀγάπης θεϊκῆς ἐκδηλώσεις. Ἂς τὰ ὑπομένωμεν καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς ἀμείψῃ».

Δυστυχῶς ὅμως ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ διάφορα τῆς ὡς ἄνω ὁμολογίας ἐκτοξεύονται ἐναντίον μου.

1. Ὅτι δῆθεν διετάραξα τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τοῦ Μ. Ἀποδείπνου τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, καθ' ὅτι τὸ Μ. Ἀπόδειπνον εἶχε τελειώσει λεχθέντος καὶ τοῦ δι' εὐχῶν καὶ τοῦ Ἀμήν, ἡ δὲ ἀκολουθία ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου μετὰ τῆς σχετικῆς δεήσεως καὶ τοῦ Πολυχρονισμοῦ δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμη.

2. Ὅτι ἐσκανδάλισα τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τῆς εὐθαρσοῦς ὁμολογίας. Τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτον. Τουναντίον τὸ ἀντίθετον συμβαίνει. Ἐκ τῶν ἀναφερθέντων πρὸς ἐμὲ προφορικῶν καὶ γραπτῶν ἐκδηλώσεων προσώπων τοῦ τότε ἐκκλησιάσματος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ παρακολουθήσαντες τὸ γεγονὸς ὠφελήθησαν πνευματικῶς οἰκοδομηθέντες κατὰ Χριστὸν ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ἥτις δέον νὰ χαρακτηρίζῃ ἐντόνως πᾶν πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

Παραθέτω ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς αὐτόπτου καὶ αὐτηκόου μάρτυρος.

«...Καὶ τὸν Κύριον καὶ ἐσὲ εὐχαριστῶ, διότι ἔζησα μίαν τοιαύτην σκηνὴν καὶ στιγμήν. **Ἄλλωστε δὲν σκηνοθετοῦνται παρόμοια γεγονότα, ἀλλὰ γίνονται, συμβαίνουν κατὰ θεῖαν εὐδοξίαν καὶ οἰκονομίαν.** Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Του. ...Ἐγὼ ὡς μάρτυς βεβαιῶ: Σὺν Θεῷ, ἔγιναν ὅλα καλά, ὡρίμως καὶ ὀρθῶς. Οὐδὲν τὸ ἀκραῖον. Ἀντιθέτως ἔδειξες καὶ ἐβάδισες τὴν μίαν ὁδὸν **τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὴν παραδεδομένην καὶ βασίλειον»** (Αἱ ὑπογραμμίσεις τοῦ ἐπιστολογράφου).

Τὸ ἀντίθετον, νομίζω, ὅτι θὰ συνέβαινε, ἐν ᾗ περιπτώσει θέτων εἰς ἥσσονα μοῖραν τὴν χριστιανικὴν ὁμολογίαν ἔναντι τοῦ κακῶς ἐννοουμένου καλοῦ τρόπου συμπεριφορᾶς, ἐτήρουν "ἄψογον στάσιν" εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἡ περὶ τὴν πίστιν συνείδησις τῶν πιστῶν ἐδοκιμάζετο (Σημ. ἐπιμελητοῦ: ὡς μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιστολῆς τινὸς ὀνόματι Σαμαρᾶς, τὴν ὁποία παραθέτει ὁ π. Μᾶρκος ἐν συνεχείᾳ): *«Ὅταν παρὰ τοῦ ""Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγῶνος" ἐπληροφορήθημεν τὸ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φαναρίου κ. Μελίτωνος γενόμενον πρωτάκουστον, ἐξωφρενικόν, βέβηλον καὶ βλάσφημον κήρυγμα τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, θλῖψις καὶ ἀπαγοήτευσις μᾶς κατέλαβε, διότι, καίτοι πλεῖστοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί–θεολόγοι καὶ λοιποὶ θὰ παρευρίσκοντο ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ καὶ ἤκουσαν τὸ πρωτοφανὲς εἰς ἀσέβειαν ἐκεῖνο κήρυγμα οὐδὲ εἷς εὑρέθη ζηλωτὴς Ὀρθόδοξος Χριστιανός, νὰ διακόψῃ τὰς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ἄμβωνος ἀκουομένας βλασφημίας καὶ ἀσεβείας.*

Εὐτυχῶς γρήγορα ἐξηγέρθησαν αἱ συνειδήσεις εὐσεβῶν καὶ πιστῶν τινῶν Ἱεραρχῶν καὶ τινῶν ἄλλων μὴ προσβληθέντων ὑπὸ τοῦ μιάσματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου διεμαρτυρήθησαν καὶ διαμαρτύρονται, καὶ διὰ τὴν ἀποκάθαρσιν τῆς γενομένης βεβηλώσεως, καὶ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πολεμουμένης καὶ κινδυνευούσης Ὀρθοδοξίας μας ἀγωνίζονται.

Ἰδιαιτέρως ὅμως πολλὴν τὴν παρηγορίαν ἐλάβομεν πληροφορηθέντες τὴν στάσιν τοῦ εὐλαβοῦς καὶ πιστοῦ Διακόνου π. Μάρκου Μανώλη, ὅστις εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη ὑπὸ θείου ζήλου πλησθείς, καθὼς οἱ παλαιοὶ Ἅγιοι Πατέρες, διεμαρτυρήθη διὰ τὴν μνημόνευσιν τοῦ σημερινοῦ αἱρεσιάρχου Πατριάρχου, τοῦ ὁμολογοῦντος συνεχῶς καὶ ἀποκαλύπτως λόγοις καὶ ἔργοις τὰ αἱρετικὰ φρονήματά του».

Ὁ κίνδυνος δὲ τοῦ σκανδαλισμοῦ τούτου, τοῦ ἐπέχοντος θέσιν ἁμαρτήματος φόνου ψυχῆς, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, μὲ παρεκίνησεν ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐκδηλωθῶ παρομοίως.

Βεβαίως, ἂν ἡ πρότασις περὶ προσευχῆς ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ἦτο ὄχι μόνον ὑπὲρ ὑγείας τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ μετανοίας καὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, θὰ ὑπερεμάχουν ὑπὲρ τῆς θερμοτέρας δεήσεως καὶ προσευχῆς μεθ' ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Κατηγοροῦμαι, ἐπίσης, ἐπὶ ἀναρμόστῳ συμπεριφορᾷ. Προφανὲς ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω δίδεται ἀπάντησις. Βεβαίως δὲν εἶμαι ἅγιος, οὔτε τέλειος οὐδὲ κἂν εἰς μίαν καὶ τὴν μικροτέραν τῶν ἀρετῶν. Ἀλλ' ἐὰν τὶς εὑρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τῆς τελειότητος ἂς βάλῃ πρῶτος τὸν λίθον κατ' ἐμοῦ. Ἀνεκτὸς γὰρ οὗτος καὶ ἀγαπητός. Διότι πᾶν ὅ,τι θὰ πράξῃ, ἔστω καὶ ἐναντίον μου, διὰ λόγους ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριον θὰ τὸ πράξῃ.

Ἂς μοι ἐπιτραπῇ ἐν τέλει νὰ κατακλείσω τὴν πτωχὴν αὐτὴν ἀπολογίαν μου μὲ τοὺς βαθυστοχάστους λόγους τοῦ μεγάλου Σέρβου θεολόγου καὶ ὁμολογητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐλαφρῶς παρηλλαγμένους:

«Ταπεινῶς ζητῶ συγγνώμην, διότι καὶ ἐγὼ ὁ παναμαρτωλός, ὄντως παναμαρτωλός, ἐτόλμησα νὰ ψελλίσω αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις...

Ἐὰν δὲ κάποιος, ἀναγινώσκων τὰς γραμμὰς αὐτὰς αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτόν του θιγόμενον, ἂς μὲ συγχωρήσῃ, διότι λόγῳ τῆς παναμαρτωλότητός μου δὲν ἠμπόρεσα νὰ διατυπώσω καλύτερα τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἂς ἱκετεύσῃ τὸν Γλυκύτατον Κύριον Ἰησοῦν, τὸν πάντοτε εὔσπλαγχνον καὶ πολυεύσπλαγχνον διὰ κάθε ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα, νὰ συγχωρήσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸν παναμαρτωλὸν τὰς νέας μου ἁμαρτίας. Διότι πιστεύω, ἐξ ὅλης καρδίας πιστεύω, ὅτι «πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου (Ἰακ. 5,16), ἀκόμη καὶ δι' ἕνα παναμαρτωλόν, ὅπως εἶμαι ἐγώ, εἰς ὅλον τὸ εἶναι μου».

Μᾶρκος Μανώλης
Διάκονος».

Μουσουλμανικόν νεκροταφεῖον εἰς τήν Θεσσαλονίκην

Συμφώνως μὲ ἀνταπόκρισιν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15 Ἰουνίου, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης:

«Ἡ δημιουργία μουσουλμανικοῦ νεκροταφείου στὴ Θεσσαλονίκη δρομολογεῖται ἀπὸ τὴν ΤΕΔΚ τοῦ νομοῦ, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἐπαφὲς μὲ φορεῖς, ὅπως οἱ Δῆμοι, ἡ Κτηματικὴ Ἑταιρεία τοῦ Δημοσίου καὶ ὁ Ὀργανισμὸς Ρυθμιστικοῦ, μὲ στόχο τὸν ἐντοπισμὸ καὶ τὴν παραχώρηση ἔκτασης. Τὸ μουσουλμανικὸ νεκροταφεῖο ἦταν ἕνα πάγιο αἴτημα τῶν μουσουλμάνων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πολιτιστικοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Μουσουλμάνων παραβρέθηκε στὴ σημερινὴ συνεδρίαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ΤΕΔΚ. Οἱ ἐκπρόσωποί της εἶπαν ὅτι τὸ νεκροταφεῖο εἶναι ἀπαραίτητο καθώς, ὅπως ἀνέφεραν, στὸ νομὸ Θεσσαλονίκης κατοικοῦν 800 οἰκογένειες μουσουλμάνων καὶ λόγω τῆς ἔλλειψης νεκροταφείου οἱ νεκροὶ μεταφέρονται σὲ μουσουλμανικὰ νεκροταφεῖα τῆς Θράκης γιὰ ταφή. Εἶχαν ἤδη διαβιβάσει τὸ αἴτημα στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ ὑπάρχει συναρμοδιότητα τῆς ΤΕΔΚ. Ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης καὶ πρόεδρος τῆς ΤΕΔΚ Βασίλης Παπαγεωργόπουλος ἔκανε ἀποδεκτό τὸ αἴτημα καὶ ἀνακοίνωσε ὅτι ξεκινοῦν οἱ διαδικασίες γιὰ τὴν ἐξεύρεση τοῦ χώρου».

ΛΙΑΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΟΜΙΛΙΑ

Μιὰ ψυχωφελεστάτη ὁμιλία ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν 9 Μαΐου 2010 εἰς τὸν κατάμεστον ὑπὸ πλήθους πιστῶν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Ἀργυρουπόλεως μὲ θέμα: «Τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας». Ὁμιλητὴς ὁ σεμνὸς καὶ πολυπράγμων μοναχὸς π. Παΐσιος ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴν Μεγίστης Λαύρας (Ἅγιον Ὄρος) πού, ὅπως μᾶς ἐξήγησε, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία του διὰ σθεναρὰν ἀντίστασιν εἰς τὰ τεκταινόμενα καὶ ἡ ἀγάπη του διὰ τὸν συνάνθρωπον τὸν ὤθησαν νὰ «βγῇ» ἀπὸ τὸ Ὄρος καὶ νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ ἀφυπνισθοῦν συνειδήσεις… Πρῶτον θέμα τῆς ὁμιλίας του ὁ «Γάμος» καὶ ἡ κρίσις, ποὺ διέρχεται, καθὼς καὶ ἡ αναλγησία Πολιτείας – Ἐκκλησίας, ποὺ ὁμοθυμαδὸν ἀποδέχονται:

— Τὸ σύμφωνον ἐλευθέρας συμβιώσεως

— Ὁμοφυλοφιλίαν

— Αὐτόματον διαζύγιον

— Πολιτικὸν Γάμον, κ.ἄ. κακῶς κείμενα

Καυτηριάζων τὸ —ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς σοβαροὺς λόγους— διαζύγιον, ἐκάλεσεν ὅλους εἰς ἀνάτασιν καὶ ἀνάληψιν εὐθυνῶν καὶ ἰδίως διὰ τὸ σύμφωνον ἐλευθέρας συμβιώσεως ἔστειλε τὸ μήνυμα ὅτι «ἐδῶ εἶναι Ἑλλάδα καὶ δὲν χωροῦν τέτοιου εἴδους νεωτερισμοί»!

Ἐν συνεχείᾳ ἐστυλίτευσε τὸ λίαν ἐπίκαιρον θέμα τῆς καταργήσεως τῶν ἱερῶν Συμβόλων ἀπὸ Σχολικὲς αἴθουσες κ.ἄ. Δημοσίους Ὀργανισμούς.

Περαίνων τὴν ὄντως ἐποικοδομητικὴν αὐτὴν ὁμιλίαν, ἀνεφέρθη εἰς τὴν φίλην Ὀρθοδοξίαν, εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Μ. Φωτίου, Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ κ.ἄ. τονίζων μὲ στεντορεία φωνὴ «Πάπα δὲν προσκυνεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλλὰς» καὶ ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχοντες ὡς ἰδανικὰ τὸ αἷμα τῶν προγόνων καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ὀφείλουμε νὰ κρατήσουμε ψηλὰ τὴν Πίστιν μας εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὥστε ὑπερήφανοι νὰ ψάλλουμε ἐν ἀγαλλιάσει:

«Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, νῦν ἐκ Σιὼν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος Χάρις…».

Ι.Ψ